

roman

10/10

Maren Uthaug

Elf procent

vertaald door Lammie Post-Oostenbrink

In een van de scheppingsverhalen valt te lezen dat Lilit Adams eerste vrouw was. Ze werden op dezelfde dag geschapen, door dezelfde God, uit dezelfde aarde. En ze leefden zij aan zij in het Paradijs.

Op een dag zei Adam: 'Haal eens wat te eten voor me.'

'Haal je vijgen zelf maar,' zei Lilit.

'Jij moet altijd onder liggen als we vrijen,' ging Adam verder.

'Dat hoeft niet, want we zijn gelijk,' antwoordde Lilit, die zich onder hem uit worstelde.

Toen Lilit weigerde akkoord te gaan toen Adam bleef volhouden dat hij alle beslissingen moest nemen, verliet Lilit het Paradijs. Gefrustreerd ging Adam naar God, die drie engelen achter Lilit aan stuurde, om haar over te halen om terug te keren en zich aan Adam te onderwerpen.

'Nooit van mijn leven,' zei Lilit en de engelen keerden met lege handen terug.

Toen werd God boos.

'Jouw straf voor het eisen van dezelfde rechten als de man is dat je zult worden gehaat, vervolgd en belachelijk gemaakt.'

Vervolgens schiep God Eva.

'Ik heb haar gemaakt uit jouw rib, van een deel van jou, en ze kan niet lopen, denken of praten, want zo is ze meer genegen om jou te gehoorzamen,' zei God tegen Adam.

En dat was ze.

Vóoral toen ze zag hoe het met Lilit ging.

Hierna heerste de man duizenden jaren over de vrouw. Maar aan alles komt een eind, ook aan onrechtvaardigheid. Het universum besloot op een dag de balans te herstellen en de weegschaal helde door naar de andere kant. En toen was overal de beurt aan de Lilits van de wereld om te beslissen wie er bovenop mocht liggen.

Haar haar was ook vies geworden van het bloed mengen. Met plakkerige handen propte ze de weerbarstige plukken terug in de knot op haar hoofd.

‘Ga weg,’ telepateerde Medea vermoeid naar de mannetjeshond. Hij staarde onnozel terug.

‘Ga nou weg!’ riep ze toen het beest weer tegen de kom op de tafel duwde waardoor er opnieuw druppels over de rand spetterden en op haar jurk belandden. Een rode plas stroomde over het schuine tafelblad en kwam op de vloer terecht, waar de hond probeerde het goedje op te slobberen.

Geërgd sleurde ze hem bij de tafel vandaan naar de hoek van de keuken, waar het teefje lag te slapen. Rustig, zoals altijd. De mannetjeshond ging mokkend naast haar liggen.

Het was al een probleem dat hij pijn in zijn buik zou krijgen van de chocolade die ze door het bloed geroerd had, maar het was een nog groter probleem dat dit kostbare druppels waren. Nu Stille als enige in het klooster nog bloedde, zat er zo langzamerhand bijna twee keer zoveel chocolade in de liefdeskoeken dan er in Medea’s geraffineerde recept stond. Maar aangezien ze niet aan meer menstruatiebloed kon komen, moest ze wel meer wortels en meer chocolade gebruiken.

De mannetjeshond rekte zich uit en stak zijn tong uit naar de bloedvlek. Hij kon er bijna bij. Hij was de grootste wolfshond van alle honden die in de loop van de tijd in het klooster hadden gewoond. Zijn kop reikte tot Medea’s schouders. Het was een gigantisch beest, maar zij was ook maar een meter vijftig lang.

Telkens als de wolfshonden puppy's kregen, waren die weer groter. Soms zelfs zo groot dat ze vast kwamen te zitten in het geboortekanaal en zichzelf, de andere puppy's in de buik en de moeder doodden, waarna Medea de slangen huilend de nog warme, doodgeboren puppy's voerde.

Nadat ze de juiste dosis slangengif had gevonden om de zwaarste geboortes te vergemakkelijken, gebeurde dat gelukkig nog maar zelden. Haar experimenten met het gif hadden een paar drachtige teven het leven gekost, maar het was inmiddels meer dan tien jaar geleden dat ze voor het laatst een hond had gedood terwijl ze probeerde haar te redden. Ze had een hele rij kleine flesjes klaarstaan voor als er een hondengeboorte zat aan te komen; de flesjes waren gemerkt met een rode stip op de deksel. Ze verschilden duidelijk van de flesjes met de gele stip, die ze gebruikte om oude honden te laten inslapen als die meer leden dan Medea kon verdragen.

Eigenlijk had ze geen verstand van honden. Ze waren het eigendom geweest van een inmiddels overleden non in het klooster, die haar honden van alles had geleerd, van opruimen tot het vinden van paddenstoelen en kruiden in de oude parken waar de flora niet verdrongen werd door de oude ruïnes, opgebroken asfalt en andere overblijfselen uit de patriarchale tijden.

Deze mannetjeshond en het teefje had de zuster voor haar dood helaas niet meer kunnen trainen en daardoor gehoorzaamden ze niemand. Medea probeerde het iedere dag, maar het lukte haar niet eens om ze te laten luisteren in ruil voor wat lekkers. Met de slangen lag dat anders. Die bewogen op het ritme van haar gedachten.

Ze moest gauw weer bij Pythia gaan kijken. Gisteren wilde ze niets eten, al was dit de week waarin ze altijd gevoerd werd. Ze had zich zelfs teruggetrokken toen Medea de kelder binnenkwam. Dat had ze nog nooit eerder gedaan. Vanaf het moment waarop Medea haar als babypython over de drempel van het klooster droeg, had Pythia haar gezelschap opgezocht.

Eerst lag ze in een doos naast Medea's bed, die ze verving door een grotere als Pythia er weer was uitgegroeid.

Na een paar jaar lukte dat niet meer en Pythia verhuisde met haar acht meter en bijna honderd kilo naar de kelder, waar de verwarmingsbuizen in de vloer voor een aangename temperatuur zorgden. Het eerste jaar had Medea iedere nacht bij Pythia geslapen. Pas toen de zusters zeiden dat ze binnenkort vast in een slang zou veranderen als ze niet gauw een paar nachten alleen sliep, zocht ze haar kamer op de eerste verdieping van het klooster weer op. Daar hadden de dertien zusters ooit elk een eigen kamer gehad. Ze sliep nog zeker één keer per week opgerold bij Pythia in de kelder. Of in de ruimte ernaast, als een van de pas uitgekomen slangen nogal zwak was of een van de jonkies moeite had met de eerste vervelling.

Haastig veegde Medea het bloed van de vloer en ze zette de kom met het mengsel zo hoog dat de mannetjeshond er niet bij kon. Voor de chocolade, het bloed en de wortels was het goed als het mengsel even kon trekken, voor ze van de massa kleine liefdeskoeken kon bakken.

Het winterzonnetje gaf mondjesmaat licht toen ze naar haar slangen in de kelder afdaalde. Bij elke stap die ze zette, werd haar ademhaling rustiger en haar schouders ontspanden.

'Ik kom eraan,' dacht ze en ze voelde zevenentachtig slangen op het ritme van haar ademhaling kronkelen.

Ze nam goed de tijd voor ze naar binnen ging. Als ze gestrest voor de slangen verscheen, zouden zij het ook worden. Vooral de tweekoppers waren heel gevoelig; stress zorgde er gegarandeerd voor dat de twee koppen elkaar aanvielen, al zaten ze aan hetzelfde lijf.

Pythia wist dat ze kwam. Medea voelde het in haar ziel. Ze zou als beloning vanavond eerst naar Pythia gaan. Ook omdat zij suf was.

Medea trok al haar kleren uit en sloeg de lange gouden cape om zich heen, druppelde wat ylang-ylang op haar ene

pols en sandelhout op de andere. Ze verdeelde haar haar in drie strengen en vlocht van elk een lange vlecht. De slangen vonden het heerlijk om erin te kruipen, vooral de kleintjes, die vaak speels waren. Tot slot stak ze haar hand uit het raam en prees zich gelukkig toen ze twee vogels uit de val haalde. Ze controleerde hun geslacht en baalde ervan dat het allebei vrouwtjes waren. Dan moest ze vandaag noodgedwongen een van de twee witte cobramannetjes offeren. Pythia gaf altijd de voorkeur aan mannetjes boven vrouwtjes als Medea haar voedsel bracht. Natuurlijk raakte Pythia verzadigd van alle slangen en kleine dieren, ook als het vrouwtjes waren, maar ze kreeg een bijzondere glans en werd energieker als ze mannetjes at. Sinds ze ziek was, vormden witte cobramannetjes de enige maaltijd die haar deed opleven.

De twee witte mannetjes schoten naar de voorkant van het terrarium toen ze haar zagen. Ze stak haar hand erin. Vorig jaar had ze twintig witte cobra's gehad, nu waren er nog maar twee jonge mannetjes over. Ze had namelijk pech gehad met het fokken en ze had de slangen die ze had toch aan Pythia gevoerd. De mannetjes gleden zijdezacht door haar handen. Ze pakte ze een voor een op en bestudeerde ze nauwgezet. Normaal gesproken zou ze Pythia de gezondste slang hebben gegeven. Vandaag koos ze echter de zwakste van de twee en stopte die in haar zak. Ze wilde de fittere gebruiken voor het fokken van nieuwe jongen. Ze had weliswaar geen wit cobravrouwtje voor het mannetje, maar ze had wel een plan.

Alles was in de soep gelopen omdat ze haar kleine witte cobravrouwtje had verkocht. Ze had niet verwacht dat het een probleem zou opleveren, want ze had nog steeds haar oude witte vrouwtje, dat eieren droeg, dus binnenkort zou ze over een nieuw nest witte wriemelende cobra's beschikken. Natuurlijk had ze naderhand ontzettend vaak spijt gehad van de verkoop. Want het oude vrouwtje stierf en uit de eieren kwamen alleen maar mannetjes. Dat had ze nog nooit eerder meegemaakt, maar voor alles is een eerste keer. In ieder geval

was het gevolg dat ze geen witte cobra's meer kon fokken.

Als het klooster nog normaal had gefunctioneerd, had ze het kleine vrouwtje nooit verkocht, maar ze zaten die maand zo krap bij kas dat ze geen keus had gehad. Of ze verkocht haar toen er zich een koper meldde, of verscheidene dieren zouden van de honger omkomen, misschien zichzelf ook, net als Oudste en de jongen. Stille liep dat risico niet, want zij at zelden thuis.

Niet lang daarna begon Pythia zo erg met haar gezondheid te sukkelen dat de jonge cobramannetjes sneller moesten worden opgeofferd dan ze had verwacht. En nu lag er dus, naast die in haar zak, nog maar een enkel mannetje in het terrarium.

Ze wilde proberen de koper over te halen om haar het witte vrouwtje mee naar huis te geven, zodat ze een nieuw nest kon fokken. Als de eieren waren uitgekomen, zou de koper haar terugkrijgen. Misschien zelfs met een tweede witte cobra als dank voor de moeite. Medea's voordeel was dat ze een vrij innig contact met de vrouw had die de slang had gekocht. Het nadeel was dat deze vrouw een christelijke priester was en dat hun regels voorschreven dat ze haar slang altijd bij zich moest hebben.

Medea had gewacht tot de kleine cobra's geslachtsrijp waren. Dat was bijna zover. Morgen zou ze met de Lijn naar Wicca in Himlingeøje gaan, om te vragen of ze haar de vrouwtjescobra wilde meegeven. Een andere mogelijkheid was dat ze het cobramannetje meenam naar Himlingeøje en het cobravrouwtje daar liet bevruchten, maar Wicca zorgde niet goed voor haar slangen. Dus het viel te betwijfelen of het zou lukken om ze bij haar thuis spontaan te laten paren.

Ze controleerde of de verwarming bij het cobramannetje naar behoren werkte. In tegenstelling tot de bewoners van de rondbuurten, waar Wicca woonde, was er in de achterbuurt weinig brandstof en in het klooster hadden ze al helemaal niets. De warmtebronnen voor de slangen slokten meer op dan Medea ooit had durven toegeven aan Oudste.

De deur naar de achterste ruimte in de kelder kraakte. Het was in het verleden tijdens oorlogen een bunker geweest. Het elf meter lange, groene lijf gleed haar tegemoet.

‘Alsjeblieft,’ zei ze en ze hield het witte cobramannetje voor Pythia.

‘Het is een mannetje,’ zei ze om Pythia te verleiden en legde hem voor haar neer. ‘Je moet echt iets eten, lieverd,’ vervolgde Medea bezorgd terwijl ze Pythia’s mooie huid streelde, die anders altijd glansde, maar nu mat was.

Pythia stak haar tong uit en snoof de geur van de cobra op. Toen sperde ze haar bek wijd open en verslond hem in een hap. Daarna kroop ze naar de hoek en rolde zich op. Medea observeerde haar een tijdje ongerust. Daarna ging ze naar de andere slangen om de vrouwtjesvogels onder hen te verdelen. Ze gaapte luid. De vermoeidheid van het vele werk van de afgelopen maanden maakte haar benen zwaar en de traptreden van de kelder een bijna onoverkomelijk obstakel. Het verlangen om de boel de boel te laten en vannacht dicht tegen Pythia aan te kruipen was haast niet te weerstaan. Maar dat ging niet. Ze moest niet alleen de liefdeskoekjes maken, er zaten nog veel meer dieren op voer te wachten.

De honden keken haar smekend aan toen ze de twee in de keuken passeerde.

‘Jullie hebben vandaag al gegeten,’ zei ze en ze streelde ze over hun viezige vacht. Ze volgden haar met hun ogen toen ze de kast met kruiden en gedroogd voedsel opende en er de rozemarijn uit pakte. Het waren grote honden en ze hadden veel nodig, maar ze had hun in ieder geval te eten gegeven. Ze moest alles eerlijk verdelen tussen de honden, de vogels, de slangen en de mensen. Ze hadden bijna niets meer. Hopelijk kon ze de liefdeskoekjes in de Straat tegen iets goeds ruilen, zodat ze allemaal met een volle maag naar bed konden. De vogels in de woonkamer waren gelukkig stil; ze teerden nog op het kleine beetje zaad dat ze hun gisteren had gegeven. Maar als een van het stel de honger in de maag voelde knagen

en begon te krijzen, zouden de andere enthousiast meedoen. Waarschijnlijk zou Oudste al gauw ongeduldig worden en op de vloer bonzen omdat ze haar nog geen eten had gebracht. De jongen was makkelijker; die at gewoon als hij wat kreeg. Hij was lief en goedgehumt. Tot nu toe dan.

De zon zou binnenkort verdwijnen achter de huizen in de Frederiksbergachterbuurt, die nog overeind stonden. Ze moest opschieten als ze nog wilde profiteren van het daglicht. Ze moest brandstof voor Oudstes kachel bewaren. Ze takelde af en lag alleen nog maar in bed, waardoor ze het snel koud had.

Het was in de winter altijd koud in het klooster. De afgelopen paar winters waren bijzonder koud geweest. Misschien kwam dat ook doordat ze nog maar met drie personen waren om de muren warm te houden. Vier, als je de jongen meerekende. Of misschien had ze het kouder omdat ze zich eenzaam voelde nu Oudste geen deel meer uitmaakte van haar dagelijks leven. In het verleden stond Oudste altijd bij het krieken van de dag met haar vogels op, verzamelde ze kruiden en zaden, kamde ze de vleugels van de vogels en trainde ze om de dingen te pakken waar ze zelf niet bij kon, van de bovenste planken of uit de boomtoppen. Maar het afgelopen jaar was ze achteruit gegaan. Met elke nieuwe dag leek Oudste weer minder te kunnen. Na verloop van tijd lag ze alleen nog maar in bed met de jongen. Het ergste was niet dat ze lichamelijke klachten had, maar dat haar geheugen het liet afweten. Hierdoor werden hun gesprekken die voorheen heel levendig waren geweest steeds korter en veroorzaakten veel misverstanden, waardoor Medea zich nog eenzamer voelde.

Medea rilde en maakte haar vlechten los. Haar lange haar hing in klitten op haar rug en reikte tot aan haar knieholtes. Een deel was nog vochtig van het bloed, maar de zware lokken verwarmden haar. Normaal gesproken vlocht ze haar haar of deed ze het in een knot; iets anders was niet praktisch. Maar het was deze winter zo koud in het klooster dat ze het los

droeg om te kunnen profiteren van het beetje warmte dat de bos haar ondanks alles gaf.

Het gevolg was dat er bloed, vogelpoep, rommel uit de terraria en waar ze verder nog doorheen liep in bleef hangen en het onmogelijk was om haar haar goed te verzorgen. En dan kwam daar natuurlijk nog alle modder bij als ze naar buiten gingen om te foerageren en haar haar over de grond sleepte.

Ze probeerde het te fatsoeneren met een vork, maar die bleef halverwege steken. Gelaten liet ze hem zitten. Ze zou bij de volgende vollemaan de onderste tien centimeter afknippen. Toen ze klein was, zeiden haar moeders altijd dat er geen reden was om haar haar tot voorbij haar knieholtes te laten groeien. Ze hadden alle vijf zulk kort haar gehad dat ze kaal werden. Dat was het beste, zeiden ze. Daar kon Medea inkomen. Ze was alleen niet bereid om de magische kracht die er in lang, sterk haar zat mis te lopen.

Ze pakte de kom met het bloedmengsel, maakte zeven rijen koekjes en zette die weg om te rijzen. De zon stond al laag en het werd donker. Snel goot ze warm water over de takjes rozemarijn, droogde haar handen aan de vaatdoek vol gaten en sloeg een paar keer met haar armen om haar bovenlijf om het warm te krijgen. Over een halfuur zouden alle nuttige stoffen uit de rozemarijn in het water zijn getrokken en dat water zou Oudstes geheugen helpen. Niet dat ze wonderen verwachtte, maar Medea had alles over voor slechts een enkel helder ogenblik van haar kloosterzuster.

Het tochtte door de kieren bij het raam en het stof op de vensterbanken wervelde rond. Het klooster had geen geld om het huis te onderhouden, en uiteraard was niemand geïnteresseerd in het onderhouden van de gebouwen in de achterbuurt. Men wachtte tot alles was opgeslokt door de aarde zodat er iets nieuws en ronds kon worden gebouwd.

Gelukkig kwam er nog warm water uit de kranen, wat in de paar gebouwen die in Nørrebro en Vesterbro nog overeind stonden niet het geval was. Het was waarschijnlijk een kwestie

van tijd voor die twee laatste buurten in de binnenstad van Kopenhagen ook door de natuur zouden zijn opgeslokt, zoals vorig jaar al met Østerbro was gebeurd. Verscheidene woonwijken in Frederiksberg, vooral die met grote gebouwen, zoals de wijk waarin het klooster al honderd jaar huisde, waren nog niet verdwenen. Sommige huizen waren helaas onbewoonbaar, halve ruïnes, omdat ze al zo lang leeg stonden. Medea vond dat jammer. Niemand zou ontkennen dat het gebied met de hoekige huizen en de rechte wegen aan de patriarchale tijd herinnerde en niemand dacht daar erg graag aan terug, maar het waren wel oude, historische gebouwen. Ze hoopte dat er een wonder zou gebeuren, waardoor de mensen die verantwoordelijk waren voor de stadsplanning een zeker respect voor het verleden zouden krijgen en zich over de oude huizen zouden ontfermen. Maar er werd in de regel met weinig toegankelijkheid naar het verleden gekeken en suggereren dat er in de achterbuurten gedaan kon worden aan enige vorm van stadsplanning die voorrang zou krijgen op nieuwe rondbuurten was ronduit naïef. Ze moest maar dankbaar zijn dat huizen zoals het klooster mochten blijven staan zolang de muren boven de grond uitstaken. De masculiene ijver uit het verleden om muren en huizen met machines met de grond gelijk te maken, vond geen bijval meer. De natuur mocht haar gang gaan en de voormalige zelfvernietigende pogingen van de mensheid om een samenleving te bouwen opslokken en verdelgen. Mannen hadden eeuwenlang alles om zich heen kapotgemaakt; daarom lag het voor de hand dat de natuur zeker een paar honderd jaar nodig zou hebben om het evenwicht te herstellen.

Ondanks dat het klooster lekte en kierde en op verschillende plekken wel wat liefde kon gebruiken, was Medea dol op het oude, zwarte huis. Ook al had het rechte muren, plafonds, hoeken en vierkante ramen. De huizen hadden de slechte samenleving niet geschapen, dat hadden de mensen die er ooit in woonden gedaan. Zo dacht Medea vaak, maar dat zei ze alleen hardop tegen Oudste, die haar soms gelijk gaf.

De zon was weg. Over een kwartier zou het water alles uit de rozemarijn hebben getrokken. Medea maakte de rest van het eten voor Oudste en de jongen klaar en zette het op een dienblad. Gelukkig wist ze blindelings de weg in de keuken, want ze kon inmiddels vrij weinig zien. Ze jogde op de plek om haar bloedsomloop op gang te houden. Toen dat niet voldoende hielp, kroop ze tussen de honden in de hoek voor wat warmte en de dieren waren zo goedig dat ze het toelieten. Ze tilde de grote poot van het mannetje op en legde die over zich heen, trok het teefje dichter tegen zich aan en stond zichzelf toe even in te dommelen. Tot de rozemarijn klaar was.

Plotseling schrok ze wakker. De vogels in de woonkamer gingen als dollen tekeer. De maan scheen door de vieze ramen. Hoe lang had ze geslapen? De rattenslang gleed geluidloos voorbij, al op jacht naar ratten, waar er helaas genoeg van waren. De rattenslang mocht daarom als de enige van haar slangen vrij door alle kamers kruipen. Het was haar laatste. Een jaar geleden had ze er nog drie gehad, maar ze had er in het tijdsbestek van een paar maanden twee dood gevonden bij Oudste op de kamer. Medea had haar gevraagd of ze wist hoe de slangen aan hun eind waren gekomen. Oudste was in tranen uitgebarsten, Medea moest haar troosten en kreeg geen antwoord op haar vraag.

Ze had geen idee hoe ze aan een tweede rattenslang kon komen, maar als de laatste stierf en de ratten de overhand kregen, zouden ze geen schijn van kans maken. Er werden de laatste tijd grote hoeveelheden ratten in de omgeving uitgezet. Alleen vrouwtjes. Die waren te slim om zich te laten vangen in de vallen die Medea in de tuin had gezet. Maar gelukkig waren ze nog dom genoeg om door een rattenslang verorberd te worden.

Drie boze bonzen op de vloer. Medea keek op. Oudste, voorheen de evenwichtigste zuster in het klooster, had nu dagelijks last van woede-uitbarstingen.

De honden protesteerden slaperig toen ze ze aan de kant duwde om overeind te komen. Ze sloeg een extra sjaal om haar schouders en controleerde vluchtig de vogels die mopperig waren vanwege het gebrek aan voedsel.

‘Strakjes,’ dacht ze tegen hen. Ze krijsten ontevreden terug.

Het rozemarijnwater was koud. Medea nam een paar slokken voor ze de trap op snelde met het dienblad: het kon geen kwaad als ook háár hoofd wat helderder werd. Oudste at steeds minder en als ze klaar was, schrokte de jongen meestal de rest op. Hij groeide de laatste tijd als kool. De afgeknipte kiel die ze van het habijt van een gestorven zuster had gemaakt, werd te kort.

‘Wat moet je?’ snauwde Oudste toen Medea de deur van het slot deed en het dienblad voor hen neerzette. De jongen glimlachte blij naar haar en pakte een wortel. Hij had zijn kiel uitgetrokken en liep ondanks de kou naakt rond. Het enige wat hij droeg, was de framboostas. Oudste had die vier jaar geleden voor hem gemaakt, toen hij drie jaar was geworden, van dezelfde blauwe stof als waar haar hemden van waren genaaid. Ze had er een rode framboos op geborduurd, want hij at het liefst frambozen. De jongen was dol op het tasje. Hij droeg het altijd, ook als hij naakt was.

Medea zou nooit wennen aan het aanhangsel tussen zijn benen en vond het daarom prettiger als hij kleding aanhad.

‘Je avondeten,’ zei Medea tegen Oudste. ‘Vandaag staat er broccoli op het menu.’ Ze pakte de kiel van de vloer en gooide die naar de jongen. Braaf trok hij hem aan.

‘Bah,’ snoof Oudste. Ze spuugde het eten uit en gluurde kinderlijk koppig naar Medea. Haar witte haar plakte boven op haar hoofd op haar schedel en aan de achterkant stak het onverzorgd alle kanten uit.

Medea had zin om Oudstes haar glad te strijken. Ze kon het niet aanzien dat Oudste er zo bij zat. Ze waren nu al acht jaar de enige twee zusters in het klooster. Plus Stille natuurlijk. Maar Stille trok elke dag de achterbuurt in, bleef vaak ook de

hele nacht weg. Bovendien zei ze nooit iets.

‘Drink dit maar,’ zei Medea en ze gaf Oudste het rozemarijnwater.

Oudste rook eraan en stak haar tong uit.

‘Gatver! Dat lust ik niet.’

‘Neem nou maar een slokje, dan voel je je een stuk beter.’

‘Ik voel me prima. Prima prima prima.’ Oudste wiegde heen en weer, herhaalde het woord op de melodie van een slaapliedje dat Medea haar had horen zingen toen de jongen kleiner was.

De jongen zong mee, al had hij zijn mond vol eten. Hij pakte het glas rozemarijnwater en zette het aan zijn lippen. Medea pakte hem het glas onmiddellijk af. Ze had geen idee wat rozemarijn voor effect had op testosteron en ze had geen zin in een experiment.

‘Drink dit maar,’ zei ze terwijl ze hem een glas water gaf.

De jongen leek niet in de gaten te hebben dat Oudste niet meer dezelfde persoon was als voorheen. Als hij tegen een mensenlichaam kon kruipen voor warmte, iemand had om mee te zingen en te eten kreeg, leek hij tevreden.

Hij leek ook niet meer ruimte nodig te hebben dan de twee kleine kamertjes helemaal achter in de gang op de eerste verdieping, waarin hij altijd had gewoond. Ze hadden een extra muur gebouwd zodat het oningewijden niet opviel dat het twee kamers waren. Niet dat gasten ooit op de bovenverdieping kwamen, maar het was beter om het zekere voor het onzekere te nemen. De paar mensen die haar kraam bezochten, kwamen nooit binnen; ze gingen er altijd haastig vandoor. Alleen mensen die hun slangen bij Medea kochten, mochten naar binnen, maar ze bleven heel kort en gingen alleen naar de kelder. Niemand had zin om zich langer onder de heksen op te houden dan strikt noodzakelijk was.

Oudste viel in slaap met haar mond open en haar hoofd tegen de muur geleund. De jongen kroop tegen haar aan en trok de deken over hen beiden heen. Hij wees naar de vork

in Medea's haar en lachte, zodat zijn groene ogen in kleine spleetjes veranderden. Medea glimlachte, trok met moeite de vork uit haar haar en gaf hem die. Hij probeerde eerst de vork in zijn witte haar vast te zetten, maar Medea had er zoveel plukken afgeknipt voor haar experimenten dat het hem niet lukte. Dus legde hij de vork tegen zijn wang alsof het een knuffel was en deed zijn ogen dicht.

Medea draaide behoedzaam de deur op slot en liep door de gang terug. Voor Stilles deur stond een beker menstruatiebloed. Dan was ze dus thuis. De intense geur van honingklaver hing zoals altijd voor Stilles deur. Ze haatte rattenslangen, haar deur was altijd gesloten en ze stopte altijd alle kieren dicht. Ze hield de knagers op afstand met de stank van de honingklaver. En anders dacht Stille waarschijnlijk dat het lekker rook; ze was als bezeten van de plant en vond dat die overal voor kon worden gebruikt. Voor zover Medea wist, was de plant alleen geschikt om muizen en ratten op een afstandje te houden.

Ze pakte de beker. Stille kon haar in ieder geval nog helpen met bloed, al werd dat steeds minder. Medea wist niet precies hoe oud Stille was, maar gokte ergens achter in de veertig. Hoe ze aan bloed voor de liefdeskoekjes moest komen als ook Stille haar niet meer van wijsheidsbloed kon voorzien, wist Medea niet. Misschien kon ze het met het bloed van de honden proberen. Maar die bloedden zelden, en het was lastig om op te vangen. Ze had het ooit geprobeerd met kippenbloed, maar daarmee loog ze als het ware tegen haar klanten. Ze was te trots op haar werk om mensen zo voor de gek te houden.

Medea liep de trap af en groette zoals altijd eerbiedig zowel de godinnen als Pan, die elk hun eigen buste hadden op een plank in het trappenhuis.

De vogels krijsten toen ze hoorden dat ze in de buurt kwam van de keuken en de woonkamer, die in elkaars verlengde lagen. Mevrouw, een grote, glanzend zwarte beo, sprong hysterisch van tak naar tak, waarbij haar blauwe vlinderstrik

venijnig op en neer wipte. Oudste was erg gehecht geweest aan haar vogels, maar vooral aan Mevrouw, die bijna vijftien jaar was. Ze leed onder Oudstes afwezigheid en toonde dat door nog bozer te zijn dan ze normaal was. Medea had haar die ochtend uit haar kooi moeten laten: Mevrouw had behoefte gehad om haar vleugels te spreiden. De kraaien waren niet veeleisend, ze konden met gemak een paar dagen zitten dommelen, als ze maar voldoende te eten kregen.

‘Morgen mag je eruit,’ probeerde ze Mevrouw via haar gedachten te vertellen. De vogel hield haar kopje scheef en staarde haar met lege ogen aan. ‘Morgen,’ zei ze hardop.

Mevrouw begon weer te krijsen, schudde haar kop, zette af en plofte op een andere tak in de kooi. Ze kon makkelijk zelf haar kooi openmaken en dus ontsnappen wanneer ze wilde, maar dan was ze dagenlang beledigd omdat niemand de moeite nam om de kooi voor haar te openen. Medea gaf elke vogel een paar handjes zaad. Mevrouw gluurde ernaar en keerde haar de rug toe. Ze was beter gewend. Medea schudde gelaten haar hoofd en dekte de kooi af met een deken.

Stille kwam de keuken binnen toen Medea na het bakken van de koekjes aan het opruimen was.

‘Ga je naar buiten?’

Stille keek haar niet aan. Ze zweeg, zoals altijd.

‘In deze kou?’ ging Medea verder. ‘Pas op dat je haar niet weer nat wordt. Ik kan pas in het voorjaar weer crème maken voor de schimmel op je hoofdhuid.’

Stille keek niet om toen ze vertrok; ze bleef wel even wachten op het teefje dat graag met haar meeging als ze het huis verliet. De deur viel achter hen dicht. Door de slecht geïsoleerde ramen hoorde Medea de nachtvorst knerpen onder Stilles laarzen. Ze zuchtte. Ze zou ook naar buiten moeten gaan, om liefdeswortels op te graven voor de volgende partij koekjes en om mannetjesdieren voor Pythia te regelen. Maar vanwege de kou zou de grond keihard zijn en het was te

donker om dieren te vangen. Ze moest wachten tot morgen.

Ze luisterde. Iedereen in huis sliep. Bijna geluidloos liep ze de trap af, trok haar kleren uit in de voorkamer en nam niet eens de moeite om de vergulde slangencape aan de voorkant dicht te knopen. Even later sloot ze de deur van Pythia's kamer achter zich, waarna de slang zich bereidwillig om haar heen wikkelde. Bij Pythia hoefde ze niets hardop te zeggen om begrepen te worden.

De liefdeskoekjes waren klaar toen ze opstond. De zon was nog niet aan de hemel verschenen en ze had nog een paar uur voor Oudste en de jongen wakker werden. Terwijl ze het kleine restje opat dat er nog over was, pakte ze de koeken een voor een in. Een paar waren bestemd voor de kraam voor het klooster. De rest had ze Lars beloofd, die in de Straat woonde. Lars was altijd vroeg op om de kleintjes borstvoeding te geven. Hij sliep een paar uur overdag en had 's avonds en een groot deel van de nacht klanten. Hij had deze keer extra veel liefdeskoeken besteld. Medea hoopte dat hij haar in ruil ervoor meer brandstof voor de kachels kon geven.

'Mijn klanten zijn nog steeds dol op de koeken,' had hij grijnzend gezegd. 'Ik heb nog geen klant verloren in al die jaren dat ik ze er een serveer voor ze hun kleren weer aantrekken. Op een dag moet je me echt vertellen wat de ingrediënten zijn. Ik zal er absoluut niet van proeven. Dan zal ik vermoedelijk voor eeuwig van je houden.'

Medea had gelachen.

'Als ik je mijn recept geef, heb ik niets meer om te ruilen.'

'Je moet me beloven dat je de koeken niet aan een van de andere mannendames in de Straat geeft. Ik wil de populairste zijn. Je krijgt in ruil daarvoor alles wat ik kan regelen. Mijn klanten zijn bereid elk bedrag neer te leggen als ze van die liefdeskoeken hebben geproefd.'

De koeken pasten precies in de rugzak die de grote mannetjeshond droeg. Ze stopte het houweel in het zijvak, ging

naar de woonkamer en trok de deken van Mevrouw's kooi. Ze deed het deurtje open.

‘Ga je mee?’

Mevrouw, die anders nooit te beroerd was om van zich te laten horen, staarde haar geërgerd aan. Ze zette af, vloog een paar rondjes door de woonkamer en landde tussen de oren van de mannetjeshond. Die schudde zo hevig met zijn kop dat zijn oren heen en weer flaptten, maar hij wist ook dat Mevrouw haar klauwen in zijn hoofdhuid zou boren als hij te veel tegenstribbelde, om hem te dwingen haar toch als passagier te dragen.

De mannetjeshond sjokte goedig naast Medea voort, hij ging altijd mee als ze buiten ging foerageren. Hij droeg de gewassen, kruiden en wortels naar huis, en wat ze verder nog aan bruikbaar tussen de ruïnes vond. Mevrouw wipte op zijn kop, terwijl ze kwaaiig naar alle kanten tuurde op zoek naar iets interessanter om naartoe te vliegen.

Medea trok de capuchon verder over haar hoofd in een poging de vorst te weren. Ze snoerde de hondenvacht dicht om haar lijf en hees haar wollen sokken in de laarzen hoger op.

Een rattenmeisje stond met een mand vol ratten bij een van de ineengestorte huizen vlak bij de Straat. Al was iedereen het erover eens dat het beste kon worden gewacht met het opruimen van de negatieve energieën uit het verleden tot de natuur haar werk had gedaan, zag men het werk van de rattenmeisjes toch door de vingers. Het was immers hun missie om de natuur een handje te helpen, om het proces van het opslokken van oude muren en dakpannen sneller te laten verlopen. De reden waarom het adagium het langzaam te doen niet zo streng werd nageleefd was vermoedelijk dat het wapen van de rattenmeisjes de natuur zelf was.

Ze liepen in de vroege uren rond met hun manden en zetten ratten uit die aan de fundamenteën, oude leidingen en ander patriarchaal afval knaagden, waarna ze het verkruid achterlieten. In het zomerhalfjaar plantten de rattenmeisjes

Japanse bamboe dat met enorme snelheid groeide en dat zich met de scherpe wortels en spitse punten overal doorheen boorde.

Regelmatig laaide het debat over de vraag of de natuur natuurlijk was als ze daar hulp bij kreeg weer op. Filosofen ruzieden, debaters kwamen bijeen, dagenlang werd er in het hele land gediscussieerd. Daarna stokte het gesprek opnieuw. Op geen enkel moment stopten de rattenmeisjes met het uitzetten van de ratten op de plekken die in hun ogen nodig moesten worden geruimd, zodat er iets nieuws en ronds voor in de plaats kon worden gebouwd.

De rattenmeisjes hadden de afgelopen paar jaar flink huisgehouden in de omgeving van het klooster. Natuurlijk vanwege de Straat, die in de ogen van veel mensen maar beter zo snel mogelijk kon worden opgeslokt door de natuur, sneller dan de kleiige aarde alleen kon bewerkstelligen. Het leek er helaas op dat veel mensen ook vonden dat de gebouwen in de omgeving, zoals het klooster, in de val meegetrokken moesten worden. Waarschijnlijk was de bedoeling ervan dat Lars en de andere mannendames niet doodleuk in een paar huizen verderop zouden neerstrijken, maar zich naar alle windrichtingen zouden verplaatsen, waardoor ze misschien hun werk zouden moeten opgeven.

Medea had nooit begrepen waarom zoveel mensen met een scheef oog naar de Straat keken, als ze zonder te knippen Centra zoals dat op Lolland accepteerden. De mannetjes in het Centrum mochten niet eens beslissen wanneer ze wakker wilden worden en mochten niet spreken. De mannendames in de Straat waren daarentegen vrij. Zij waren natuurlijk geen echte mannen, maar vrouwen met siliconen nepgevallen.

Het rattenmeisje volgde Medea met haar ogen. Ze was al over de honderd en liep kromgebogen onder het gewicht van haar mand tussen de ruïnes door. Toen de rattenmeisjes zich serieus begonnen te interesseren voor het helpen van de natuur in dit deel van Frederiksberg, had Medea eerst

geprobeerd hen met formules en vervloekingen weg te jagen. Zonder resultaat. Toen had ze geprobeerd met hen bevriend te raken, zodat de ratten en de bamboe het klooster met rust zouden laten.

‘We doen niemand kwaad, dit is ons huis,’ had Medea gezegd en ze had een aantal rattenmeisjes koeken met kalmerende kruiden aangeboden. Slechts een paar hadden de koeken aangenomen. De rest had geprobeerd Medea in te lijven.

‘Jij kunt ook een verschil maken,’ hadden ze gezegd. ‘Wij kunnen altijd extra handen gebruiken. Al kwam de Evolutie honderden jaren geleden op gang, het is nog steeds een reuzekarwei om alle natuur die de mannen hebben vernietigd te herstellen. Wil je niet liever helpen om onze aardbol vrij te laten ademen?’

Na die dag had Medea zich voor hen verstopt. En mochten haar rattenslangen vrij door het klooster kruipen. Helaas was er nu nog maar een over.

Het grote raam bij Lars, dat uitkeek op de straat, was donker. Het was het enige raam in de oude supermarkt waarin hij woonde. Medea was in de zeven jaar dat ze elkaar nu kenden nog nooit binnen geweest. Er was nooit een reden geweest om uitgenodigd te worden en ze kwam daarom alleen op het overdekte terras voor het raam, waar Lars een lantaarn en een paar leunstoelen had neergezet en waar warme plaid's lagen. Hier konden zijn klanten wachten als hij nog een vrouw aan het bedienen was. Zijn terras was het gezelligste in de hele Straat. Vermoedelijk was hij niet alleen populair vanwege de liefdeskoeken.

Medea bleef even voor het raam van Lars staan. Het was ongewoon rustig. Een paar andere mannendames keken met een slaperig gezicht uit hun kleine huizen, maar gingen weer naar binnen toen ze zagen dat het Medea was.

Ze wilde Lars niet wakker maken. Of storen, als het hem eindelijk was gelukt de kleintjes in slaap te krijgen. Dus liep

ze achterom naar de tuin, waar ze altijd de liefdeswortels voor de koeken opgroef. Er liep een verwarmingsbuis langs de muur, die gunstig was voor de plant. Het enige probleem was dat de aarde bevroren was.

‘Kom!’ riep ze naar Mevrouw en ze wees naar beneden.

Oudste had haar vogels altijd gebruikt om in de aarde te hakken. Mevrouw steeg welwillend op, vloog elegant over Medea’s hoofd en verder over de huizen.

‘Rotvogel,’ dacht ze. Ze haalde de rugzak van de mannetjeshond en trok het houweel uit het zijvak. Uit de hoek van de achtertuin pakte ze het groene kleed dat ze gebruikte om haar knieën te beschermen tijdens het graven. Ze schudde de kou uit de deken en vouwde hem een paar keer dubbel voor ze hem op de grond legde.

Er ging een schok door Medea’s arm toen ze met het houweel in de bevroren grond hakte. Mevrouw zweefde over haar heen en landde weer op de hond.

‘Kom nou,’ zei ze nog een keer smekend. Ze probeerde het met de gebaren en geluiden die Oudste in het verleden maakte om de vogels te laten gehoorzamen. Maar Mevrouw poetste haar veren en deed alsof ze niets zag of hoorde. Geërgerd schraapte Medea met het houweel in de aarde, maar het lukte haar niet eens om in de buurt van de wortels te komen. Ze keek naar de hond, die terug staarde, terwijl hij probeerde de vogel weg te jagen. Hij wrong zich onhandig in bochten en probeerde haar weg te duwen met zijn voorpoot. Mevrouw klampte zich beter vast en liet niet eens los toen de hond het op een janken zette, de achtertuin uit spurtte, de weg overstak en verdween. Mevrouw’s opgewonden geklok klonk steeds zwakker tot het niet meer te horen was. Medea zuchtte en hakte uit alle macht. Het zweet stroomde over haar rug onder de langharige hondenvacht. Al snel zag ze het puntje van een wortel en ze begon eraan te trekken. Hijgend landde ze op haar achterste met de wortel in haar hand. De uitputting prikte achter haar ogen. Het was niet genoeg, maar

hier moest ze het mee doen. Ze stond op en riep de hond. Hij kwam niet. Medea haalde de koeken uit de rugzak om ruimte te maken voor de wortel en liep terug naar de Straat. Als Lars sliep, zou ze de tas op zijn terras achterlaten.

Hij was niet thuis. Ze wilde de koeken net neerleggen toen ze verderop in de straat voetstappen hoorde. Een groep vrouwen liep doelgericht op Medea af. Ze waren allemaal in velours gekleed en waren te schoon om in de achterbuurt te wonen. In de Straat en het klooster kwam je bovendien in je eentje, of hoogstens met een of twee vriendinnen. Het was ook niet gebruikelijk om zo over de hobbelige wegen te marcheren; je kwam hier alleen als je hier iets te zoeken had. Je schaamde je, of je was op ontdekkingsreis. De dames in velours waren hier vast om een andere reden. Medea verstijfde. Ze kwamen haar oppakken! Iemand had ontdekt dat ze de jongen in de slaapkamer verstopten. Ze zouden Oudste meeslepen, ook al was ze nog zo oud. Medea en Stille zouden worden opgepakt en als 'bedachtzamen' worden opgesloten. De slangen zouden honger lijden en elkaar verorberen, tot er niet een meer over was; Pythia zou nooit genezen, maar wegwijnen en tot stof vergaan, en de vogels die niet gewend waren hun eigen zaden te zoeken, zouden allemaal sterven. Nu zou gebeuren waar ze in de zeven jaar dat ze de jongen verstopten bang voor was geweest. Het verdriet kneep haar keel dicht en haar handen trilden toen ze zich boog om de koeken op het terras van Lars neer te leggen. Dan zou hij die in elk geval hebben. De laatste koeken die hij zou krijgen.

Een van de in velours geklede vrouwen pakte haar vast. Ze wilde weglopen, maar haar benen gehoorzaamden niet. Ze kon niet eens schreeuwen. Kon de koeken niet neerleggen, drukte ze dus maar stevig tegen zich aan. Voelde hoe ze geplet werden. Ze wist zeker dat ze haar kwamen halen, ze ging er niet eens vandoor toen de vrouwen haar opzij duwden en zonder te kloppen het huis van Lars binnendrongen.

'Hiermee heeft hij me vergiftigd!' riep een van hen.

‘Pas op dat je niets aanraakt!’ gilde een ander.

‘Wat doen jullie hier?’ riep Lars. Er viel iets om. Een kind huilde.

‘Neem die koek mee. Die moet onderzocht worden,’ zei de eerste.

Lars werd naar buiten gesleept en keek verbaasd naar Medea die zich nog geen millimeter had verroerd. Zijn siliconenpenis bungelde loom tussen zijn benen en hij probeerde zijn jas over zijn weelderige boezem te trekken. Hij zag dat Medea de koeken had en schudde bijna onmerkbaar zijn hoofd.

‘Haar moeten jullie ook meenemen; ze steelt,’ zei hij terwijl hij naar Medea wees. ‘Kijk, ze heeft een heleboel koeken mee gesnaaid.’

Een van de in velours gekleden rukte de zak met koeken uit Medea’s handen.

‘Die moet je niet eten! Ze zijn giftig en laten je vreemde dingen doen,’ zei ze en ze liep met de rest van de groep de straat op. Ze hadden de luidkeels protesterende Lars stevig vast.

‘Die koeken doen niemand kwaad. Zeg eens: geloven jullie in magie? Het is maar een grapje. Het is gewoon chocolade met wat kruiden, meer niet. Hier zullen jullie problemen mee krijgen!’

‘Zwijg. Je kunt er maar beter aan wennen. Je zult lange tijd een bedachtzame zijn.’

Ze verdwenen om de hoek.

Het duurde meer dan een minuut voor Medea van de schrik was bekomen. Met de amulet die ze om haar nek droeg stevig in een hand geklemd rende ze weg. Door de Straat, de weg naar het klooster in. Botste zo hard tegen het rattenmeisje van zo-even dat ze beiden omvielen en de deksel van de mand openklapte. De ratten schoten alle kanten op. Medea krabbelde overeind. Dankzij het gebrek aan voedsel en slaap begon alles te draaien, maar ze dwong zichzelf verder te gaan. Eerst zette ze een paar onzekere passen, vervolgens bleef ze rennen tot ze het klooster had bereikt.

De mannetjeshond zat voor het huis. Mevrouw hing in de grote kastanjeboom die de hemel boven het huis compleet bedekte. Ze floot een mars. Beide dieren volgden haar naar binnen. Ze smeed de hondenvacht af en ging zwaar ademend midden in de keuken op de vloer zitten en barstte in tranen uit.

Mevrouw cirkelde boven haar hoofd en aapte haar gejammer na.

‘Hou op,’ jammerde ze tegen haar.

‘Hou op,’ echode de vogel.

Huilend kroop Medea naar de koelkast en ze pakte er een fles brandnetelsap uit om aan te sterken. Het was beschimmeld langs de rand. Ze dronk het toch op.

De mannetjeshond likte haar voorhoofd. Medea leunde tegen hem aan, ze werd rustig van zijn warmte. De opluchting omdat de in velours gekleden haar niet hadden meegenomen zorgde ervoor dat ze al snel weer normaal ademhaalde. Ze hilde in de vochtige vacht van de hond en deed een paar tellen haar ogen dicht. Maar ze werd met een schok weer klaarwakker toen ze bedacht wat er zou gebeuren als ontdekt werd wie die koeken had gemaakt.

Ze wilde net weer in huilen uitbarsten toen Stille binnenkwam. Er zaten ijspegels in haar vochtige haar en ze keek verbluft naar Medea’s betraande gezicht. Het teefje en de mannetjeshond begroetten elkaar met een enthousiaste dans en Medea werd omvergeworpen. Op dat moment bonkte Oudste boos op de vloer.

Ze had Wicca een halfjaar geleden leren kennen. Wicca had haar na die dag niet meer in het klooster opgezocht. Ze brachten alle tijd die ze samen waren door bij Wicca in Himlingeøje. Medea zei tegen zichzelf dat dat het beste was, want dan kon ze ook gelijk het witte cobravrouwtje dat Wicca had gekocht in de gaten houden. Maar eigenlijk ging ze naar Himlingeøje omdat ze zich schaamde voor het klooster als ze het vergeleek met het rondhuis waarin Wicca woonde. Medea peinsde er niet over om Wicca te vragen bij haar langs te komen. Dat kwam Wicca goed uit. ‘Dat klooster is gewoonweg te smerig,’ had ze een keer gezegd.

Medea dacht er ook heus dagelijks aan dat het een vieze bende was, maar de achterbuurt was nu eenmaal de achterbuurt en dat het stonk in het klooster omdat ze zoveel honden, vogels en slangen hadden, was nu eenmaal een feit.

Wicca was, zoals de andere priesters die in de loop der jaren bij het klooster hadden aangeklopt, op zoek naar een slang, een cobra. Er kwamen niet veel priesters langs. De christenen fokten liever zelf hun cobra's en moesten niets hebben van heksenslangen. Dat er in al die jaren toch af en toe een priester voor de deur stond, kwam omdat Medea bekend stond om haar buitengewoon gezonde slangen. Het kwam zelfs wel voor dat mensen uit het buitenland bij haar langs kwamen voor een van haar zeldzame slangen. Zowel haar witte cobra's als de tweekoppige oranje melkslangen waren gewild, omdat het praktisch onmogelijk was om elders aan dat soort slangen in een redelijke conditie te komen. De eenslachtige zwarte wormslangen waren uiteraard populair.

Ze konden zich voortplanten zonder te hoeven paren en er kwamen uitsluitend vrouwtjes uit de eieren. Maar de populariteit kwam in golven. Ze fokte slangen omdat ze een vaste afspraak had met onderzoekers die de hoop om de mensheid verder te brengen zonder dat er een mannetje aan te pas moest komen nog niet hadden opgegeven. Als wormslangen zich konden klonen zonder dat hun genen te identiek werden, zou de mens dat ook moeten kunnen, vonden ze. 'Bepaalde planten beheersen die kunst ook,' zeiden ze. 'Op een dag is het de beurt aan de mens.'

Medea had zo haar twijfels. Slangen en mensen kon je niet zomaar met elkaar vergelijken. Maar de onderzoekers betaalden dusdanig goed dat ze haar mening voor zich hield.

De verkoop van de dingen die het klooster produceerde, liep al jaren terug. Toen het klooster op zijn hoogtepunt was, konden ze geuolie en magische crèmes verkopen, tarotkaarten voor mensen leggen, of de toekomst voorspellen aan de hand van de sterren of bladluizen; mensen kochten amuletten van slakkenhuizen, versteende zee-egels, addergiftanden, en van haarlokken, nagels en wimpers van de gezondste zusters. Die tijd was voorbij. Medea kon alleen nog verkopen wat ze voorradig had.

Wicca was niet naar het klooster gekomen vanwege Medea's goede naam, maar omdat ze wanhopig op zoek was naar een slang. Haar cobra was alweer dood. De laatste in een lange rij slangen die Wicca niet in leven had kunnen houden.

Wicca was op een zomerdag via de voordeur naar binnen gesjokt. Zonder te kloppen, bezweet en in een slecht humeur vanwege de lange wandeling door de achterbuurt. Het was de warmste dag van het jaar, de zon stond hoog aan de hemel en er was geen schaduw te vinden in de stoffige straten. Het teefje gromde naar haar, maar Wicca veegde haar met een handbeweging opzij. Mokkend ging de hond in haar mand in de hoek liggen. Het gebeurde maar zelden dat het teefje onvriendelijk was.

‘Asjemenou... En hier wonen mensen?’ Wicca zette haar handen in haar zij en trok haar neus op.

‘Ik werd achtervolgd door een vogel met een vlinderstrik om de nek. Volgens mij vervloekte die me. En vlak voor dit huis scheidt het beest me onder.’

‘Welkom,’ zei Medea en ze draaide zich om, zij het maar half. Ze was bezig met de liefdeskoeken. Aan de slangen-groene stola die ze om haar nek droeg, zag Medea meteen dat Wicca een christelijke priester was. Die deden priesters alleen af als ze sliepen of als ze tijdens de kerkdiensten de cobra – het echte werk – om hun nek droegen. Medea wist ook dat ze niet hielden van wachten, maar ze moest zeker weten dat de chocolade en het bloed precies dezelfde temperatuur hadden voor ze die twee kon mengen. Anders zou de magie niet werken.

‘Een momentje. Ik kom er zo aan,’ zei ze terwijl ze voorzichtig een vinger in het deeg drukte.

Stille liep langs, met nat haar en een kom met ontkiemende waterplanten. Ze moesten waarschijnlijk, zoals zoveel andere planten, in de vensterbank staan voor extra warmte. Stille gluurde naar Wicca die onverschillig terug staaarde. Ze leek meer geïnteresseerd in de planten.

‘Je zou een paar orgasmes in de buurt van je planten moeten krijgen. Daar krijgen ze flink wat energie van,’ zei ze. ‘Volgens mij kunnen ze dat wel gebruiken.’

Stille liep verder alsof ze niets had gehoord.

Mevrouw fladderde door het raam naar binnen en vloog haar kooi in. Oudste zat eronder in haar schommelstoel te slapen. Die zomer kwam ze in de loop van de dag nog naar beneden. De schommelstoel kraakte. Mevrouw deed het geluid bij elke schommelbeweging na.

‘Daar is die verhipte vogel weer. Woont die soms hier?’ vroeg Wicca geërgerd.

‘Waarmee kan ik je helpen?’ Medea veegde haar handen af aan haar schort dat al onder de opgedroogde bloedvlekken zat.

Wicca was niet langer dan een meter vijfenzestig, maar dankzij haar houding was dat genoeg om te kunnen neerkijken op Medea.

‘Ik dacht dat je een kind was.’ Wicca probeerde haar geïchiel niet eens te verbergen. ‘Je honden zijn bijna even groot als jij.’

‘Ik ben inderdaad niet lang,’ gaf Medea toe. ‘Heb je een cobra nodig?’

‘Ja, de mijne is ziek. Of eigenlijk is hij dood. Ik ben priester, ik móét mijn eigen slang hebben.’

‘Natuurlijk. Volg mij maar.’ Medea deed haar schort af.

‘Ik dacht dat de meeste vrijstaande huizen van het patriarchaat, zoals dit, al met de grond waren gelijkgesteld,’ zei Wicca en ze bekeek walgend de vieze ramen en de vlekkerige muren, terwijl ze achter Medea aan naar de kelder liep.

‘We hopen dat onze omgeving ontzien wordt. Het gaat wel om historische gebouwen. Dit huis is honderden jaren oud. Het stamt nog uit de laatste helft van de twintigste eeuw.’

‘Met een beetje geluk blijft dit huis staan als een soort Auschwitz: als eeuwige afschrikking voor het nageslacht.’

Medea knikte, maar had geen idee wat Auschwitz was. Dat ze in de magie was opgeleid in plaats van naar een gewone school te gaan had zo zijn voordelen. Het bezitten van algemeen historische kennis was er niet een van.

Al walgde Wicca van het klooster, Medea voelde zich tot haar aangetrokken. Haar lichaamsvet danste sensueel onder de dunne, rode jurk. En de stof stak schreeuwend af bij haar donkere huid die, ongetwijfeld vanwege de stevige wandeling, begon te glanzen telkens als een zonnestraal door de grijze ruiten drong. De slangenstola golfde achter haar aan als ze liep. Medea voelde zich er pijnlijk van bewust dat zijzelf er vies en onverzorgd uitzag en ze probeerde inderhaast haar haar te fatsoeneren, terwijl ze met Wicca achter zich aan de trap afliep.

‘Wacht hier,’ zei ze en ze ging naar binnen om zich in de gouden cape en de parfums te hullen. Door de kier in de

deuropening zag ze dat Wicca ongeduldig tegen de muur leunde en haar nagels inspecteerde. Ze beet aan een nagelriem en keek ongeïnteresseerd om zich heen. Maar de uitdrukking in haar ogen veranderde abrupt toen Medea in de cape naar buiten stapte, haar lange haar in een vlecht.

‘Je ziet er heel anders uit!’ riep Wicca terwijl ze haar blik over Medea heen liet glijden.

‘Kom,’ zei Medea met een glimlach.

De slangen hielden zich afzijdig en lieten zich niet zien zoals wanneer Medea alleen was. Terwijl ze zich omkleedde, had ze hun verteld dat dit een van de dagen was waarop ze bezoek meebracht. En dat de uitverkorene onder hen vandaag een nieuw thuis zou krijgen.

‘Ik heb gehoord dat je tweekoppige slangen hebt, maar ik had geen idee of ik het moest geloven.’ Wicca boog over het terrarium waarin de grootste van de tweekoppige dieren huisde. De twee koppen sisten sceptisch naar de onbekende vrouw.

‘Zijn ze te koop?’

‘Jullie gebruiken toch alleen cobra’s?’

‘Dat klopt, maar een slang met twee koppen zou interessant zijn. Ik heb een dochter van bijna zeven, zij zou zo’n slang leuk vinden.’

‘Ze zijn lastig om te verzorgen,’ zei Medea; ze probeerde niet al te afwijzend te klinken. ‘De koppen krijgen makkelijk ruzie en dan vallen ze elkaar aan. Als de een iets heeft gegeten en naar eten ruikt, dan kan de andere kop de neiging krijgen om die te verorberen, ook al zit die kop aan zijn eigen lijf. Soms moet ik de koppen met een plank van elkaar gescheiden houden als ik ze voer. Als ik er een heb verkocht, sterven ze vrijwel meteen.’

‘Wat voor vrouwtjescobra’s heb je? De laatste die ik had, kreeg last van parasieten en dat was echt onsmakelijk om te zien. Ze was ook niet bijzonder symmetrisch, ze had hier en daar builen. Na een tijdje was ze dood.’

Medea keek haar sceptisch aan. ‘Cobra’s zijn anders makkelijk in de omgang.’

Wicca haalde haar schouders op. ‘Misschien ligt het aan mijn terraria.’

‘Mijn oude witte cobra draagt eieren en ik heb er nog een over van een eerder nest. Ze is nog jong. Je kunt haar pas over een paar maanden in de kerk gebruiken. Vermoedelijk pas in de winter.’ Medea haalde de kleine witte vrouwtjescobra uit het terrarium. Ze gleed opgewekt tussen haar vingers door.

‘Je wilt graag een vrouwtjesslang, toch?’

Wicca knikte.

‘Ze is nu nog klein, maar met de juiste voeding en verzorging zal ze flink groeien, zodat je haar om je nek kunt hangen.’

Wicca keek gefascineerd naar de kleine witte slang. ‘Niemand in de kerk heeft een witte cobra. De mensen zullen echt onder de indruk zijn als ik er met een op de proppen kom.’

‘Je moet wel voorzichtig zijn, want het gif van mijn cobra’s is sterk.’

‘Ach, ik ben er van kinds af aan voor opgeleid. Ik stam van Walborg af – ik weet niet of die naam je wat zegt?’

Medea schudde haar hoofd. ‘Witte cobra’s zijn lastiger te verzorgen dan gewone cobra’s, dus misschien kun je beter eerst achterhalen waarom je laatste cobra het niet naar haar zin had bij jou?’

Verscheidene slangen waren inmiddels tevoorschijn gekomen en hingen aan Medea’s armen, kropen rond haar benen en haar middel.

Wicca keek haar hongerig aan.

‘Misschien kun je langskomen om mijn terrarium te bekijken?’

Een week nadat Wicca in het klooster was geweest en het kleine witte cobravrouwtje had gekocht, ging Medea voor het eerst bij Wicca op bezoek in de rondbuurt in Himlingeøje. Om te kijken hoe het met de slang ging, en om zich ervan te

verzekeren dat het terrarium niet kapot was. Maar ook omdat ze constant aan de aantrekkelijke donkere vrouw moest denken, terwijl ze normaal alleen aandacht voor de slangen had.

Medea was zenuwachtig vanaf het moment dat ze op de zomerochtend van hun afspraak wakker werd. Eigenlijk had ze de avond ervoor al moeite gehad om in slaap te vallen en moest ze bij Pythia gaan liggen om een paar uur te pakken.

Ze was nog nooit eerder in een van de huizen in de rondbuurt geweest. Dat type huis kende ze alleen aan de buitenkant, van de kerens dat ze er voorbij zoefde met de Lijn.

Ze veegde het stof van haar slangencape, verwijderde met een beetje speeksel een paar vlekken van de voorkant en trok hem aan. Ze voelde zich belachelijk omdat ze zoveel aan haar uiterlijk deed terwijl het niet voor de slangen was. Stille keek haar verbaasd na toen ze met de gouden cape aan door de keuken liep. Voor een keer was Medea blij dat Stille niet praatte.

Ze koos de minst smerige en best begaanbare wegen door de Frederiksbergachterbuurt om niet al te onaantrekkelijk voor Wicca's deur te staan. En ze liep zo langzaam mogelijk, om niet te veel te zweten.

Lars verplaatste een zoogkind van zijn ene naar zijn andere borst en zwaaide naar haar vanaf zijn terras toen ze door de Straat liep. Ze zwaaide terug. Ze had zin om naar hem toe te rennen om hem te vertellen wat ze ging doen, maar in plaats daarvan liep ze langs de restanten van de raadhuistoren en via het oude park naar de rand van de achterbuurt waar de Lijn stopte om nieuwsgierige wandelaars of de schaamtevolle bezoekers aan de Straat af te zetten en op te pikken. De bewoners van de achterbuurt hadden zelden reden of zin om hun buurt te verlaten.

Medea kon een glimlach niet onderdrukken, zo verheugde ze zich. Zelfs de twee grijsharige rattenmeisjes die met lege manden stonden te wachten konden haar humeur niet verpesten.

De haltes bij de achterbuurtgebieden bestonden slechts uit een treeplank die daar tijdelijk was neergelegd en makkelijk weer kon worden weggehaald wanneer de natuur klaar was met het verteren van het verleden. Het was zonde van het geld om iets groters te bouwen, want daardoor werd het voor de natuur lastiger dan het al was om alles op te ruimen.

Bij de halte bij Himlingeøje uitstappen was een compleet andere ervaring. Medea kende alleen de halte bij het Centrum op Lolland, al had ze de andere haltes op de plekken waar de Lijn stilhiel op weg daarnaartoe natuurlijk wel gezien. In vergelijking met het stuk hout bij de achterbuurt waren de andere haltes een zintuigelijke ervaring. Ze waren versierd met fraaie schilderijen en planten, en met onderhoudende, ontroerende en kunstzinnig gevormde poëzie, die zich aanpaste aan de jaargetijden en het humeur van de passagiers.

Je hoefde nooit lang op de Lijn te wachten. De voertuigen reden frequent en in alle richtingen. Het kostte nog geen twaalf minuten om vanuit de Frederiksbergachterbuurt in Himlingeøje te komen. Om van het klooster bij de halte van de Lijn te komen was een ander verhaal. In de achterbuurt was de benenwagen het enige transportmiddel. Medea had een oude, roestige eenwieler gevonden waarop ze rondreed als ze verder moest dan de Straat of de achtertuin met de liefdeswortels. Maar ze deed dat alleen als het niet glad was. Ze had de eenwieler gevonden onder een stapel stenen in een ingestorte garage. Al voelde het alsof ze haar leven in de waagschaal stelde als ze op dat ding over de hobbelige wegen reed, was ze ook dol op de snelheid waarmee ze overal in de verschillende delen van de achterbuurt kon komen om planten te plukken.

Toen Medea bij de halte in Himlingeøje uitstapte, bleven de rattenmeisjes zitten. In de rondbuurten hadden ze niets te zoeken. In het hele gebied was het verleden verdwenen; alles was er nu zacht en uitnodigend.

Wicca had haar een nauwkeurige beschrijving gegeven van

de route naar haar rondhuis, waar ze met acht andere vrouwen en hun kinderen woonde. De bochtige paden en de fraaie bloemen die erboven hingen, waren de mooiste die Medea ooit had gezien. Het rook zo heerlijk dat ze in extase geraakte door er alleen maar te lopen. Op verschillende plekken langs het pad waren kleine steegjes die naar andere rondhuizen voerden. Ze lagen als kleine oases tussen de heuvels, met oude bomen, nieuwe bomen en planten, en met dieren die graasden waar het terrein het vlakst was.

Zoals Wicca haar had opgedragen sloeg Medea rechtsaf naar een steegje waar alle planten, bloemen en muziektonen explodeerden in paarse watervallen. De boog boven de ingang gaf zwak licht toen ze ervoor stond en even later deed Wicca open.

‘Je hebt het gevonden.’ Ze glimlachte, stak een hand uit en trok Medea naar binnen. Ze ging gekleed in een jurk met een nog donkerroodere kleur dan de jurk die ze aanhad toen ze de slang kwam kopen. De stof leek te zweven om haar grote, deinende lichaam. Medea had nog nooit zo’n fascinerende persoon gezien. Alleen al de aanblik van Wicca leek een verzachtend effect te hebben op alles waarvan Medea niet eens wist dat ze ernaar verlangde.

Wicca liet haar arm los, maar alleen om haar hand te pakken.

‘Kom,’ zei ze en ze voerde Medea door het huis dat bestond uit zacht materiaal en was geverfd in pastelkleuren die naadloos in elkaar overvloeiden. Het was alsof ze zich door behaaglijkheid begaf – schoon en geurend, waardoor Medea zich nog viezer en plakkeriger voelde dan anders.

‘Dit is van mij,’ zei Wicca terwijl ze de deur achter hen dichtdeed. Het was een ovale kamer waarin twee bedden de meeste ruimte in beslag namen, een groot en een klein exemplaar.

‘Mijn dochter Wendy slaapt bij mij, maar ze komt morgen pas weer thuis.’ Wicca liep naar het terrarium. ‘Hier is de slang; zoals je ziet gaat het goed met haar.’

Medea stak haar hand uit naar de kleine witte cobra die zonder aarzelen langs haar vingers naar haar pols kroop. Medea sloot haar ogen en genoot van het gevoel van het zijdezachte, warme slangenlijf tegen haar huid.

‘Ze is doller op jou dan op mij,’ zei Wicca beledigd. ‘Ze schiet weg als ik haar wil oppakken. Als ik alleen al naar het terrarium loop, begint ze al te sissen.’

‘Onzin,’ zei Medea zonder haar ogen te openen.

‘Ik hoop dat ze bijtrekt. Want ze lijkt sterker dan de andere slangen die ik heb gehad. De laatste paar waren allemaal nogal futloos. Dat was natuurlijk beter voor mij om ze tijdens de kerkdiensten te gebruiken, maar er hoefde maar iets te gebeuren of ze waren dood.’ Wicca stak een hand uit naar de kleine cobra, die meteen in Medea’s mouw kroop.

‘Zie je nou wel,’ zei Wicca teleurgesteld. ‘Ik had me er zo op verheugd om haar te laten zien. Ik heb zelfs mijn moeder nog niet over haar verteld, want ik wil haar ermee verrassen de eerste keer dat ik de slang meeneem naar de kerkdienst.’

‘Geef haar de tijd,’ fluisterde Medea en ze kuste de cobra. ‘Ze is jong. Je kunt haar pas over een paar maanden gebruiken. Jullie hebben nog tijd genoeg om elkaar te leren kennen.’

‘Ik hoop dat je gelijk hebt. Ik ben het beu om steeds een slang van mijn moeder te moeten lenen. En als ik in rang wil stijgen, kan ik dat niet blijven doen,’ zuchtte Wicca. ‘Wil je de cobra nu wegleggen en bij mij komen liggen?’

Medea gaf de slang nog een laatste zoen, wierp een kritische blik op de slangenpoep in het terrarium dat Wicca nog niet had schoonmaakt. Besloot er niets over te zeggen, legde de cobra terug en kroop in het bed naast Wicca die haar arm om haar heen wilde leggen. Toen aarzelde ze en bekeek ze Medea opmerkzaam.

‘Wil je niet liever eerst douchen?’

‘Oké,’ antwoordde Medea gekrenkt.

‘De badkamer is verderop in de gang. Er liggen warme handdoeken in de kast.’

Toen Medea probeerde de gebogen badkamerdeur te openen, bleek die op slot. Verbaasd probeerde ze het opnieuw. Ze had niet verwacht dat ze in de rondbuurten sloten gebruikten.

Geduldig bleef ze tegen de muur staan wachten. Alles aan deze plek gaf haar het gevoel tekort te schieten. Aan de muur hingen oude kaarten met straten en gebouwen die lang geleden al tot gruis moesten zijn vergaan. *Aarhus, Risikov*, spelde ze moeizaam. Natuurlijk kon ze ondanks haar beperkte opleidingsniveau schrijven en spellen, maar ze had vooral geleerd om de ingrediënten van een recept op te schrijven.

Ze stak een hand in haar zak en hield haar sneeuwkwarts vast om rustig te blijven. Zocht tussen de stenen in haar andere zak, vond de gele citrine en voelde het geloof in haar eigen waarde via haar arm naar haar hart stromen.

De deur ging met een ruk open en een vierkant gezicht omringd door piekerig haar keek naar buiten.

‘Sorry. Ik heb de neiging om de deur zo hard dicht te trekken dat die op slot schiet. Kom maar binnen,’ zei de vrouw. ‘Ik ben Eva. Ben jij Wicca’s slangentemster?’

Medea knikte en stapte aarzelend over de drempel. Ze wist best dat het onbeleefd was om alleen op het toilet of onder de douche te willen, maar ze gaf daar puur uit gewoonte de voorkeur aan. Ze waren al zo lang met zo weinig in het klooster dat je makkelijk in je eentje kon douchen. Bovendien was het huis zo oud dat het gezegend was met verschillende kleine toiletten en badkamers, in tegenstelling tot nieuwere gebouwen met één grote badkamer; vaak was het zelfs de grootste kamer in het huis. In deze badkamer was ruimte voor minstens tien personen; er stonden verschillende toiletten, een menstruatiebadkuip en verscheidene manieren waarop je kon badderen.

Eva was in de veertig en leek twee keer zo lang als Medea, maar ze scheelden waarschijnlijk nauwelijks een halve meter. Ze had een strakke, blauwe jurk aan die haar nog langer en hoekiger deed lijken. Vanuit haar zak keek een rat om zich heen.

‘Heeft ze je gevraagd om te gaan douchen?’ Eva schudde haar hoofd en lachte vriendelijk naar Medea. ‘Typisch iets voor Wicca, je moet het niet persoonlijk opvatten. Ze praat en doet zoals het haar uitkomt. De enige voor wie ze respect heeft, is haar moeder.’ Eva hapte haar lippenstift af met een geborduurd zakdoekje waar ze vervolgens een prop van maakte die ze weggooidde.

‘Ik kom natuurlijk wel uit de achterbuurt,’ zei Medea verontschuldigend.

‘Daar hoeft je je helemaal niet voor te schamen. Als kind woonde ik daar ook.’

‘Heb jij in de achterbuurt gewoond?’

‘Ja, ik vond het daar soms zelfs gezellig. In elk geval word je er met rust gelaten.’ Eva glimlachte. ‘Volgens mij heb ik je al eens eerder gezien. Bij het Centrum op Lolland misschien?’

‘Ja, zou kunnen.’ Medea aarzelde.

‘Ik werk daar als arts. Eerst op de fokafdeling en nu werk ik met jongemannen, dus van wat er in de spa gebeurt, weet ik niet veel. Kom je vaak langs? Misschien heeft een bepaald type je voorkeur? De meeste vrouwen hebben dat.’

Medea kon niet reageren omdat Eva zich opeens herinnerde waar ze haar had gezien. ‘Jij demonstreert elke vrijdag voor het Centrum!’ De vriendelijke toon was verdwenen. Eva stak haar hand in de zak met de rat en zette het beest op haar schouder. ‘Wat denk je eigenlijk te bereiken met die demonstraties bij het Centrum?’

‘Ik vind gewoon –’ begon Medea.

Eva viel haar in de rede en verhief haar stem. ‘Wil je dat er mannen vrij door de straten rennen? Vind je niet dat de geschiedenis heeft bewezen dat zij een grote bedreiging voor de mensheid vormen?’

Medea beet op haar onderlip; ze had er spijt van dat ze zich op onbekend terrein als de rondbuurt had begeven. In de achterbuurt voelde ze zich veilig, maar hier bevond ze zich in het hol van de leeuw. Mannen waren vaak een ge-

voelig onderwerp, maar vooral bij de oudsten. Ze hadden hun voormoeders in de frontlinie gezien, ze hadden lang genoeg geleefd om te kunnen vertellen over de trauma's uit het verleden, uit de tijd van hun overgrootouders. De jongere generaties waren lastiger in beweging te krijgen. Ze wilden liever genieten van de samenleving waarvoor hun voormoeders hadden gestreden dan hun tijd gebruiken om boos te zijn over onrechtvaardigheden uit vervlogen tijden. Het verleden was voor hen vooral iets waarover kinderen op school moesten leren tijdens de geschiedenislessen. Ze praat-ten huiverend in de pauzes over hoe het moet zijn geweest om elke dag, elk uur van de dag te moeten leven in een door mannen gedomineerde wereld. Als je van school ging, kreeg je het te druk met je leven. Dat iemand van Eva's leeftijd zich erover opwond, kwam maar zelden voor.

'Je weet toch wel dat zesennegentig procent van alle moorden door mannen werd gepleegd, in de tijd dat ze nog vrij rondliepen? Onthoud goed dat de mensheid als soort niet moorddadig is, mannen zijn dat. Degenen dus met wie jij zo'n medelijden hebt. Ik hoop werkelijk niet dat ik ooit zal meemaken dat jouw doel wordt bereikt.' Eva draaide zich op haar hakken om, maar bedacht zich en deed een stap in de richting van Medea.

'Ik weet niet of heksen überhaupt kunnen lezen en schrijven, maar je zou je kunnen afvragen waarom er zoveel woorden zijn waarvoor geen vrouwelijke vorm bestaat. Zoals moordenaar en verkrachter. Of krijgshier.'

Eva beende door de gang met de rattenstaart over haar ene schouderblad. Ze ging een kamer binnen en gooide de deur hard achter zich dicht.

Medea had tranen in haar ogen en wilde graag de deur dichtdoen, het liefst ook nog op slot. Ze liet hem toch open staan, bang om tijdens het uitkleden en het douchen nog meer regels te overtreden. Gelukkig kwam er niemand binnen. Ze kwam tot haar grote opluchting ook niemand tegen toen ze

door de gangen naar Wicca's kamer snelde.

Eigenlijk zou ze gewend moeten zijn aan het feit dat mensen haar niet mochten als ze erachter kwamen wat voor iemand ze eigenlijk was. Ze zou willen dat het haar niets deed, dat ze zonet kon reageren als Oudste en de andere zusters, maar ze moest toegeven dat het pijn deed als mensen haar niet wilden aankijken, met hun ogen rolden of tegen haar tekeer gingen, zoals daarnet was gebeurd.

Als christen zou Wicca de grootste tegenstander moeten zijn van alles waar Medea voor stond, maar óf Wicca was echt zo menslievend als haar religie voorschreef, óf ze keek door een roze bril naar Medea. Misschien was er nog het meest sprake van een geile bril. Wicca's grote lichaam was onverzadigbaar als het om seks ging.

Toen Medea de kamer binnenstapte, was haar lange haar zo nat dat zich kleine waterplasjes vormden als ze even bleef staan. Wicca strekte haar beide armen naar haar uit. Ze omhelsde haar liefdevol. Medea voelde dat ze door meer warmte en begeerte werd omgeven dan ze in haar hele leven had ontvangen. Het laatste beetje onbehagen vanwege Eva's tirade verdween toen ze zich op het bed liet tillen en Wicca's omvangrijke lichaam haar kleine, tengere gestalte omsloot.

Na Medea's eerste bezoek aan Wicca zagen ze elkaar regelmatig. Meestal op vrijdag, want dat was voor Medea het meest praktisch. Dan kon ze langskomen als ze naar huis ging na haar demonstratie bij het Centrum. Ze ging niet alleen naar Himlingeøje omdat ze Wicca miste. Het was ook prettig toen het kouder werd en ze even kon opwarmen voor ze naar huis ging. En dan kon ze meteen controleren of de slang het naar haar zin had. In de loop van het najaar genas ze haar zowel van een verkoudheid als van een verstopping en een ontsteking in haar bek, en hielp ze haar bij haar eerste vervelling. Wicca toonde bijzonder weinig interesse voor het dier en zou eigenlijk geen slangen mogen houden.

‘Ze kan ook bij mij wonen,’ had Medea op een dag voorgesteld, toen de cobra mat uit de ogen keek en veel minder trek had dan normaal. ‘Je kunt haar dan ophalen op de dagen waarop je haar nodig hebt.’ Dat was voordat Medea beseftte hoezeer ze de vrouwtjescobra zelf nodig had.

Wicca snoof. ‘Ik ben een nazaat van Walborg die het christendom terugleidde naar zijn matriarchale oorsprong en naar de Moeder. Mijn slang moet bij mij wonen, zodat die niet wordt beïnvloed door andere.’

‘Ik maak me gewoon zorgen om haar,’ zei Medea zachtjes terwijl ze de kop van de cobra aaide.

‘Nu kun je me toch helpen om voor haar te zorgen?’ zei Wicca vertederd en ze trok Medea bij het terrarium vandaan. Medea vond het heerlijk om in Wicca’s armen te verdwijnen.

Wicca’s dochter Wendy kwam zingend de kamer binnen en Wicca volstond met het discreet strelen van Medea’s borsten, als een heerlijke aankondiging van wat ze kon verwachten als Wendy zo dadelijk naar Eva zou gaan om te borduren. Iets wat ze elke middag deed.

Op een vrijdag nadat ze hadden gevreeën vielen Medea en Wicca in slaap. Na verloop van tijd werd Medea wakker omdat Wendy aan haar moeder stond te schudden.

‘Kijk, mama, hij is eruit!’

Wicca kreunde vermoeid en draaide zich om. Medea rekte zich behaaglijk uit op het bed; ze gloeide vanbinnen.

‘Mama, kijk dan.’

Wicca reageerde nog steeds niet.

Medea leunde naar voren. ‘Wat heb je daar?’

‘Mijn eerste tand.’ Het meisje hield Medea een vlakke hand voor met een kleine, hoekige tand erop.

Medea pakte hem op en bestudeerde hem uitgebreid van alle kanten. ‘Dat is een mooie! Wat ga je ermee doen?’

‘Mama heeft alleen gezegd dat ik moest oppassen dat ik hem niet doorslikte.’

‘Je kunt er een amulet van maken.’ Medea verheugde zich

op de dag waarop de jongen in het klooster zijn eerste tand zou wisselen, want dan kon ze ermee experimenteren. Misschien kon ze de tanden verpulveren en ze over de dieren strooien die ze aan de slangen voerde. Misschien had zijn testosteron een positief effect op Pythia's sukkelende gezondheid. Ze had zijn haar, afgeknipte nagels en urine al geprobeerd, maar zonder resultaat. De volgende stap zou een druppel bloed of een ander lichaamssap kunnen zijn.

'Wat is een amulet?' Wendy kroop op het bed, probeerde vergeefs haar moeder opzij te duwen. Medea schoof een eindje op, waarna Wendy zich uiteindelijk tussen Wicca en Medea in wurmde.

'Een amulet is iets wat je kan beschermen.'

'Hoe kan mijn tand me beschermen?'

'Misschien moet die jou niet beschermen, maar jouw moeder. Kijk, ik heb bijvoorbeeld de eerste tanden van mijn slangen in een zakje om mijn nek.' Medea trok de ketting van tussen haar borsten omhoog en liet de amulet aan Wendy zien. 'Je mag er niet aankomen, maar er wel naar kijken.'

'Er overkomt je niets als je hem draagt?'

'Deze amulet helpt me beslissingen te nemen die me niet in gevaar brengen,' zei Medea. Ze stopte de amulet snel weer tussen haar borsten toen Wicca met haar ogen knipperde.

'Wendy's tand is eruit,' zei ze luid terwijl ze uit bed stapte. Ze had eigenlijk geen tijd om hier te blijven liggen nietsen. Ze kleedde zich aan, gaf Wicca een afscheidszoen en kroop door het raam naar buiten, hoewel Wicca haar erom uitlachte. Na Eva's uitbarsting, de eerste keer dat ze hier was, had Medea geen zin om Eva of een van de andere vrouwen in Wicca's huis tegen te komen en daarom ging ze door het raam naar binnen en naar buiten.

Welkom in het matriarchaat!

2322: de samenleving bestaat uitsluitend uit vrouwen. Slechts elf procent van de mannen is overgebleven, en zij slijten nu hun dagen opgesloten in kweekcentra.

Medea, Stille, Wicca en Eva hebben verschillende achtergronden, maar ze worstelen allemaal met hun identiteit en geheimen uit het verleden. Wanneer het jongetje dat ondergedoken zit bij Medea haar huis ontvlucht raken de levens van de vier vrouwen met elkaar verstrengeld, met dramatische gevolgen voor hen allemaal.

Elf procent is een haarfijn uitgewerkte satire die de schaduwkanten van extremisme blootlegt.

Maren Uthaug is een van de meest populaire literaire auteurs in Denemarken. Ze heeft vier romans op haar naam staan. *Elf procent* werd een bestseller in Denemarken en Noorwegen en werd bekroond met de Deense Boekhandelsprijs.

NUR 302

